

ცნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

2 მანეთი და 60 კაპ. ღირს უოველ-დღიური გაზეთი **ცნობის ფურცელი** კვირაში ორის სურათებიანის დამატებით, 1 სექტემბრიდან წლის დამლევაზე.

ს ი მ ლ რ ა

ზღვაში შეგუდრი, ვამბობდი:
 ვეცევი, გავაბობ ზღვისაო;
 შთისას ვამბობდი—გადვილი,
 თუნდ ჯანი მერტყას გარსაო,
 ქაბუტიც ადგეს უებრა;
 თაე-ზარს სცემდეს ბარსაო.
 სიკვდილი პირ-დაღებული
 დაშტრიალებდეს თავსაო.
 რა შეაჩერებს ვაჟკაცის
 შეუღრცეს გულის თქმისაო...
 როცა მაღალი შთა ვცადე,
 ქირიც მამვენა მზავალი;
 თვალ-წინ ვერაფერს ვებდავედი,
 არა ჩნდა კაცის ნაგალი
 და მოღორბლული მის ნახე,
 ღრიალი შესაზარავი;
 სულთა-მზეთავე გვერდითა,
 კაცის სიკაცხლის შპარავი.
 საკირის ცეცხლად დაღებულთ
 თავზე ყინულის კარავი,
 მაშინ ესტევი—არა ყოფილა
 აღვილად გადასავალი.
 ვეპიე, ვერსადა ვპოვე
 ქირისგან მხსნელი წამალი.
 უკან დაებრუნდი ტირილით
 თავის თავისა მწყევარი.
 ვიბახდი, შეუძლებელის
 ვიქირის რადა ვარ მდევარი,
 ვით ორი კურდღლის შეპყრობის
 მოიმელოენე მწყევარი?!
 გაწობილებული ვეღარ ვარ
 მაღლისა შთისა მკვლეღვარი.
 მწყევ თავის გაჩენის დღესა,
 ბრალს არ ეღებ შთისა მაღალსა,
 არც ვის ვაუწყებ ადვილად
 თავის თავე-გადასავალსა.
 შიტომ რომ ბევრნი იწყენენ,
 წიგვლას მტყვიან მრავალსა.
 ზღვე ვცადე: მეორე ნაპირს
 სატრფოსთან გასვლას ვლამობდი,
 არც გემი მქონდა, არც ნაგი,
 თავის მკლავებით ეწვალობდი.
 „აჲ, ღმერთო, შენას ძალითა!“
 თან ამასცა ვვალობდი.
 ჩემს სისუსტეზე ზღვაშია
 ამოლოის დროს კიდევ ვცხარობდი,
 დაღირი და დაფრბი ზღვის შუა,
 მათამაშებენ ტალღები,

„ის რა ჩვარი სჩანს ზღვაშია?“
 ამის ამბობენ ბალღები,
 თითოთ უღერენ ჩემზედა
 ზღვის ნაპირებზე მდგარები;
 დაკეტილი მაქვს ორივე
 სიკვდილ-სიკაცხლის კარები.
 ასეთს ყოფაში შეთინლსა
 მითენდება და ღამდება:

სულ ვეღარია ჩემს თავზე,
 როდის-ღა ვამიღარდება?!
 ვეთრინებ ზღვის ტალღებს
 სიკაცხლე გამწარებული.
 არც დამბრუნვა ჩანს, არც წინელა,
 ვარ ღრუისთვის ჩაბარებული.
 ანგელოზი სტირს,—ეშმაკი
 იმღერის გახარებული.

გაზეთის მფარველი

სახვგაწდაბას მოგანება.—ურთა ვაღუბსი.

ა ჯ ა ნ ე მ ა

ან. ჩხვიავის

(თარგმანი)

ღედა მიწა თორენსავით ჰურდა. შუაღლის შებ ისე დაუნდობლო და შეუპოვრად სწვამდა ქვეყანას, რომ აქციზის მოხელის კაბინეტში დაკიდულ ტერმომეტრამც კი თავი და ბოლო დაკარგა, მივიდა 35,8°-დინ და მერე რეტრანსავით ერთ ადგილას ვაჩერდა. ხალს ოფლის ხეთიკი გადასდიოდა და ზედვე ამრებოდა, რადგან მოწმენდა ეხარკოდათ.

დიდ ბაზრის ქუჩაზედ ორი მოქალაქე მიდიოდა: ხაზინადარი პოტეშხინი და აბლაკატი (უწინ ერთი ფურწლის კორესპონდენტი) ოპტიმოვი. ფანჯრები დარბებით იყო დაჩუღული და ქუჩაში კაპანება სხვა აღარაიანა სრნდა. ეს ორი მოქალაქეც თუმცა კარში გამოსულიყო, ამათაც საშინელი სიტუე პაპანაქების გამო ენა ჩავრდნოდათ და ვიუტად გაჭურბულიყენენ. ოპტიმოვს უნდოდა ქალაქის თვითმარეველობა გაეღანძოა ქუჩების სიბინძურისა და მტერის გამო, მაგრამ ხაზინადრის დინჯი ხასითი და მიმართულება რომ იყო—ვერა ჰედაედა და გაჭურბული ზღაზნვით მიმატებდა ფეხებს.

მოედის ზედ შუა ნაწილზე პოტეშხინი შეჩერდა და ზეტაში დაიწყო ცქერა.

- რას უყურებთ, ეეილ სერაპიონი?
- შროშნები ვაჭრინდენ. ვუყურებ სად დასდებიან, მეთქი, ოპ, ღრუბელსავით არ მიჭურინავენ! ენა რომ თოფი ესროლოს კაცმა, რამდენს დახოცავს... ავერ დეკანოზის ბაღში დასხდენ
- სრულიდაც არა, დეკანოზისა კი არა, მთავრის ბაღში დასხდენ. აქედან რომ ესროლო, ვერაფერსაც ვერ მოკლავ. საფარტი წვრილია და სანამ იქ მივა, ყოველ ძალას დაკარგავს; მორეტც, რისთვის უნდა ჰხოცავდეს ადამიანი ფრინ-

ველს, რას გვიშავებენ? მართალია, ფრინველი ხილს აფუქებს; მაგრამ რაც უნდა იყოს გვერც ღვთის გაჩენილი არიან. შრომანი, მავალითად, ვალომს... ახლა ვიკითხოთ, რისთვისა ვალომს? ღვთის სადიდებოლ? ყოველი არსი აქებოთ უფალს. ოპ, შევედი, მგონი, დეკანოზის ბაღში დასხდენ!

მოლაპარაკეებს გვერდით საშმა დედაკაცმა გაუარა. წამოკიდულ ბოღრებზე და ქალანებზე ეტკობოდათ, რომ სალოცავად უნდა მიდენილიყენენ. დედაკაცებმა პოტეშხინს და ოპტიმოვს გადახედეს, რომენიც მამა დეკანოზის სახლს მისჩერებოდნენ, მერე რა მოშორდნენ, თვითონაც დეკანოზის სახლს ჩააქვერდნენ.

—თქვენ მართალი ბრძანეთ, დეკანოზის ბაღში დასხდენ, —ლაპარაკობდა ოპტიმოვი, —ენლა ალუბალი მოაწიფებუღია და სტუმრად თუ ეწვიენენ დეკანოზს. ეზოდან თითონ დეკანოზიც გამოვიდა და უკან დიაკონიც გამოჰყვა. მღვდელმა და დიაკონმა მოჰკრეს თუ არა თვალი, რომ მეგობრები ზეტას უყურებდნენ, თითონაც იქითა ჰქნეს პირი და ისინიც ზეტას მიაჭერდნენ.

—მამა პაისი აღბათ რაიმე წესის ასასრულებლად თუ მიღის, —დაიწყო პოტეშხინმა, —დმერთმა ხელი მოუშარათს!

დეკანოზს და მეგობრებს შუა ქარხნის მუშებმა გაიარეს, ეს არის ენლა ეხანავით მდინარეში და ქარხანაში მიდიოდნენ სამუშაოდ; ამათაც დანახეს თუ არა, რომ მამა პაისი, მეგობრები და დედაკაციც ვაშტერებით შეჭურბდნენ ერთ წერტილს, თითონაც შეჩერდნენ და ამათაც ზეტას დაუწერეს ცქერა. იმავ მავალით სხებმაც მიმაძეს; პატარა ბიჭმა, რომელმაც ორთავე თვალით ბრმა მათხოვარა დაჰყავდა, ეოღაც გლემმა, რომელსაც გაფუჭებული თეგვი მიჰქონდა გადასაყრელად, და მეგრმა კიდევ სხვამ.

—რადც ამბავია, მგონი, —სთქვა პოტეშხინმა. —ცესხელი თუ გაჩნდა სადმე?! მაგრამ ბოლი კი არსაიდან მოსხანდა! —შენ, ეი, კოხმა! —დუძახა გაჩერებულს გლემს, —რა ამბავია, რა მოხდა?

გლემმა რაღაც უპასუხა, მაგრამ ვერც პოტეშხინმა და ვერც ოპტიმოვმა ვერაფერი გაიგეს. ღუქებიდან ნამძინარევემა ნოქრებმაც ამოკვეს თავი. იქვე ვაჭარი ფერტიკულინის

სახლსა ჰღებავდნენ, იქ მოამუშავე გლეხებიც ჩამოვიდნენ თავის ხარაოებიდან და ქარხნის მუშებს შეუერთდნენ. ცეცხლის მჭკობელი რახმის ყარაული, რომელიც სახლის კენჭროზე დღობდა, გააკვირდა ამ არა ჩვეულებრივი ამბით და ისიც ბინს ჩამოვიდა. ეს კი მეტად საეკვოდ ჩასთვალა შერგოვილმა ხალხმა.

— ცეცხლი ხომ არსად გაინდა? გვერდები კი ნუ ჩამატებო, თვეც ოხრებო, თქვენა—გაისწოდა აქა-იქ.

— რის ცეცხლი? რას მიპქარებო? ბატონებო, მე თქვენა ვაზოვით ამ წუთსვე დაიშალნეთ! ჯერა ვაზოვით და თუ არ გაგვფონებთ, მერე ჩვენ ვიცით!

— ალბად შიგნიდან თუ უკიდა სახლს ცეცხლი.

— ვაზოვით, აშაობს, და ხელებით კი ლამის ცხვირპირი დაგვამტერიოს, ხელებს ნუ ავათურებთ თქვენა, ის გირჩენიათ! თქვენ თუმცა უფროსი ბრძანდებით, ცეცხლი უფლებმა მიიწ არა გაქვთ!

— ფეხი მომტეხა! შე, ოხერო, ფრთხილად ვერ გაივლი? ვაგსისოს შენც ესრე ღმერთმა!

— ვინ ვარისა, ვინ? ყმაწვილებო, კაცი ვასრისეს, კაცი...

— რა ამბავია, რად შევირლა ეს ხალხი, რა უნდათ?

— კაცი გაურსნათ, თქვენო კეთილშობილებავ!

— სადა? დაიშალენით, ბატონებო, ვაზოვით! ეი, შე ვირგ-ლა, შენა, არ ვესმის, ვაზოვინ წაღო!

— გლეხებს შევიძლიანთ წაპქათ კისერში, მაგრამ კეთილშობილებს კი თავი დაანებეთ, თუ ქუა გაქვთ!

— განა აღამინები არ არიან ესენი? ამ ბრიყვებთან კეთილი სიტყვით ვაპირებ რასმეს? სლოროვო, ამა ვაივდ და აკომ დანილირი დამიძახე, ჩქარა! ბატონებო, თქვენთვისვე ცუდი იქნება თუ არ დამოჯერებთ, აკომ დანილირი მოვა და კი დღე ვერ დაგადგებათ! აა, შენც აქა ხარ, პართენ? ერთი ამ ბრძას დამიხედეთ, წმინდანად რომ ისახავს თავსა. თვლით

— პუროვისა ჯერ ნურაფერს ჩასწერ... ხვალ იმის და ბადების დღეა...

შროშნება დეკანოზის ბალსაც დაანებეს თავი დი ხშირ ღრუბელსავით გასწრეს ზეცის სილამისსენ, მაგრამ პირეშიინ-

ემილ კაპლნი ღვამაშის გარშემა ღვბით მოგზაურო ფრანვი.

მა და ოპტიმოვმა ყურადღება აღარ მიაქციეს და მგონი ვერც კი შენიშნეს; ისინი იდგნენ და ვიცოცხვრებულნი ზეით იყურებოდნენ. იმათაც ვერ ვაგვოთ ამოღინი ხალხი რას შეფერბა.

აკომ დანილირიც გამოჩნდა. მოსკლის უმაღ ტუჩების წმენდიტა და რიდაის ღეჭვით საშინლად დილირიალა ჯგუფში შევიარა.

აკომ დანილირი ქალაქის უფროსი იყო და ესლა ვაქიოდა, ცეცხლის მჭკობელი რახმი რიგში მოპყავდა! ბ-ნო ოპტიმოვო, წაბრძანდით თორემ, ხომ იცით თქვენთვისვე ცუდი იქნება აქ დარიომა.

გაბთებში პატიოსან ხელსხე კრიტიკის წერას გირჩენიათ თქვენ თითონ მოიქცეთ

რიგინად, ვაზთებნი ხეირს არ შეგუკრიან.

— მე თქვენა ვაზოვით ბექვდითი სიტყვის ვერე ნუ ასენებთ!—გაცხარდა ოპტიმოვი.—მე ლიტერატორი ვახლავართ და არასოდეს არ მოგვემთ ნებას, რომ ბექვდითი სიტყვა ვერე მოიხსენიოთ, თუმცა, როგორც მოქალაქე, პატივსა გცემთ და მამად და კეთილმყოფელად მიმაჩნისათ!

— აბა, წყალი მავათ!—დაიღრიალა აკომ დანილირმა.

— მე თქვენა ვაზოვით ბექვდითი სიტყვის ვერე ნუ ასენებთ!—გაცხარდა ოპტიმოვი.—მე ლიტერატორი ვახლავართ და არასოდეს არ მოგვემთ ნებას, რომ ბექვდითი სიტყვა ვერე მოიხსენიოთ, თუმცა, როგორც მოქალაქე, პატივსა გცემთ და მამად და კეთილმყოფელად მიმაჩნისათ!

— აბა, წყალი მავათ!—დაიღრიალა აკომ დანილირმა.

— აბა, წყალი მავათ!—დაიღრიალა აკომ დანილირმა.

— აბა, წყალი მავათ!—დაიღრიალა აკომ დანილირმა.

ეკვანია ქალი.—სურათი მუღღერასი.

პირადერს მხედავს და ისეც წინააღმდეგობას გვიბოდავს, პა? სნარმოვო, ჩასწერე პართენა!

— მესმის, თქვენო კეთილშობილებავ, პუროვის მუშებიც ჩავწერო? ავერ აის, ლოყა რა დასივებია, ისიც პუროვისაა.

— წყალი არ ვახლავთ, თქვენო კეთილშობილებავ!

— ხმა ჩიკმინდეთ! ამ წუთას იყოს წყალი! ჩქარა!

— რითი მოვიტანათ, ცხენები არა გყავს, პართენო. მაიორი დედის ვასაქლებლად ჩვენი ცხენებით წავიდა!

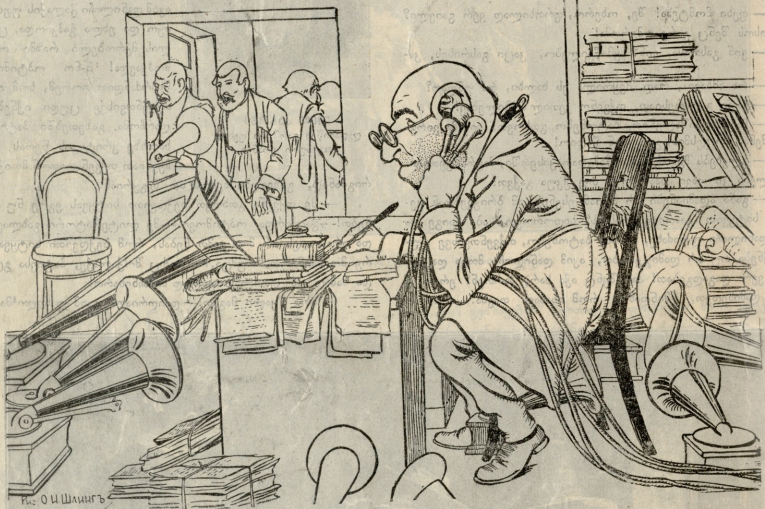
— დაიშლინით მეთქი დაიწი უკან, შე ეშპაის ბარტყო, შენა... რა, მოგებლა? ჩასწრე ერთი ესა!

— უაიანდში დავკარგეთ, თქვენო კეთილშობილებავ! ხალხის გროვი თან და თან იზრდებოდა... ვინ იცის, კიდევ რამდენი კაცი მოვიდოდა, რომ გრეშინის სამიკიტროში მოსკივიდან ახლად ჩამოტანილი არავანი არ დავკრათ. ხალხმა მოპკრა თუ არა ასტრელოქასა უკრი, სამიკიტროს მიიწყო. ვერაფერ ვაიგო—რამ შეკრიბა ამოდენა ხალხი. ობტი-შოგსა და პოტეშინის კი ამ არეულობის წამდელი მიზეზი სრულად დაიფიქრათ, ერთ საათს შემდეგ შევიდა ქალაქი მიწყან-რეზულიყო და ერთად-ერთი კაცი მოსინა და მოლოდ—კვტბ-ლის მქრობელი რაზმის ყარაული, რომელიც სახლის კენწერო-ზედ ხარბავად მიბოტებდა ფეხებს.

იმ დღესვე, ბინდსას, აქიმ დანილონი მეწერობანე ფერ-ტიკულისის დუქანში იჯდა, ლიმიზანდ შეშტკეოდა და შემ-

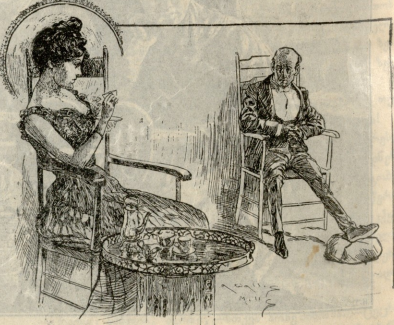
დგესა სწერდა: აოთცილოური ცნობების გარდა, ეტეგებ-თქვენო აღმატებულებავ, და შემდეგ გადმოგცემთ: ჩვენო მამავ და კეთილის მყოფელი! სწორედ თქვენი კეთილი გულის ლოცვა-კურთხევამ, რომელიც აქ, ჩვენ მასლობლად სცხოვრობს, დაგვიხსნა და დავვიფარა, თორემ საქმე ვაგვივორდებოდა, რამოდენი ვიტანჯები დღეს, ვერც კი წარმოიდგენთ. კარუშინის გონიერი მოქმედება და პორტუგევის განკარგულებები ვერც კი ამწერია ვეროგენად. ვამაუბ სწორედ ამათთანა მამული შეიღებო! შე გავაკეთე ყველაფერი, რაკ კი სუსტ ადამიანს ძალუფთ, ადამიანს, რომელსაც სიკეთის მოტანის მეტო არა ავიტყრის-სარა და აღონებს. ესლა ჩემს ოჯახს მოკრასთან რომ ვიზერ და ვწერ, ვებლოდ ჩემს გამიენს, რომ სისხლი არ დამიღვრებინა. დანაშა-ვენი, საბუთების უკანლობისა ვამო, ვტრჯობობით დამწვედელ-ულნი ყვეანან, მაგრამ ვფიქრობ ერთი კვირის შემდეგ გავანთავისუფლო. სიბრყეით მოუვიდათ, რა ვენათ! .

ა. ბ. გუა.

ჩ. ი. შილინტი

ახალი წინადადება ზემარ სიტყვაობის შესყურებად.

ქალბ. თუღლას მითხათ და გაწითლებულ სახეზე კი გატ-უობით, რომ ღვათი უნდა იყოთ.
მათიოგარა. ეს იმ გულად სამინის ბრძანად, ქალბატონისა რომელსაც წყენ, ღარბებუბ, გზმარობით ხოლად...

ქალბ. ვხადე, რომ ძალიან ეაწუნებთ ჭარბი. რატომ ახლ წამადს არა ხმარობთ, რომელსაც ასე ვაქებენ ვაწუნებთ?
კატბ. მავარდეს არის, რომ ამ წამადს ვამომგინი შე თათონ-განდავარით...
რედაქტორ-გამომგებელი ალ. ჯაბაბდარი.